

tření. Ostatně Cecilie N. byla, jak shora uvedeno, o věci podrobně vyslechnuta. Pokud jde o svědka Čenka L., st-l ani neuvedl, o čem jej za svědka vede, a ani ze stížnosti není viděti, v jakém směru opomenutí jeho slyšení způsobilo nesprávnost nebo neúplnost skutkového zjištění v podstatných bodech. — — —

Č. 8876.

Policejní věci. — Řízení správní: * Vlastník zbraně, jenž dal svoji zbraň do úschovy zastavárně a jenž tvrdí, že tato zbraň byla tam úředně zabavena, je legitimován žádati, aby mu ji úřad vrátil.

(Nález ze dne 7. listopadu 1930 č. 17.058.)

Prejudikatura: Boh. A 5115/25.

Věc: Alois L. v K. proti ministerstvu vnitra o vydání zabavené zbraně.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Na základě nál. Boh. A 5115/25 zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výměry obou nižších stolic, pokud se týkaly požadovaného browningu, současně pak zamítl žádost st-lovu o vrácení jeho pro nedostatek legitimace. Tento svůj výrok odůvodnil takto: »Nárok vzešlý zabavením zbraní na základě nař. správce zem. správy pol. v Praze z 19. března 1919 č. 162 Sb. uplatňovati by mohl jen jejich držitel, jemuž byly zabaveny, t. j. Anna W. V daném případě bylo jí zabaveno pouze 5 revolverů, z nichž dva byly jí dány Vámi do zástavy na zástavní lístek č. 10.177. Browning nebyl u ní zabaven žádný. Toto rozhodnutí netýká se soukromoprávního poměru mezi Vámi a Annou W.«.

O stížnosti do rozhodnutí tohoto podané uvažoval nss takto: — —

Ve své žádosti, již se st-l domáhal vrácení zabaveného browningu, tvrdil, že je to browning jeho a že má právní nárok na to, aby mu zbraň tato, třebaž byla zabavena v zastavárně Anny W., byla vydána. Tím tedy tvrdil, že by další zadržování této zbraně znamenalo nezákonný zásah do jeho vlastnického práva. K žádosti tohoto obsahu byl st-l legitimován a nesmělo mu žal. min. legitimaci tu popíratí proto, že zbraň ta byla zabavena Anně W.; neboť otázka, zda st-li nepřísluší nárok na vrácení uvedené zbraně snad proto, že Anna W. nesplnila povinnost uloženou jí uvedeným nařízením, není otázkou legitimace, nýbrž otázkou merita sporu.

Z vývodů těchto jde, že nař. rozhodnutí, odmítuvši žádost st-lovu pro nedostatek legitimace, je v rozporu se zákonem. Přes to neshledal nss, že by bylo rozhodnutí z tohoto důvodu zrušiti. Jak ze znění rozhodnutí toho je patrné, neomezilo se totiž žal. min. na popření legitimace st-lovy, nýbrž připojilo ještě také důvody další, jimiž věcně vyvrací nárok st-lův na vrácení zastaveného browningu. Je tedy zřejmo, že nevyvodilo důsledky ze svého odmítavého výroku a vyřídilo odvo-

lání st-lovo také meritorně. Tak také stížnost zřejmě chápe smysl nař. rozhodnutí, když vznáší proti němu také námitky věcné. Bylo se proto nss-u zabývatí také těmito věcnými námitkami stížnosti. — — — —

Č. 8877.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: * Ustanovení odst. 4 § 1 dávkových pravidel č. 143/22, že u písemné smlouvy rozhoduje datum posledního na ní připojeného podpisu, je pro otázku, kdy nastal převod nemovitosti, rozhodné jenom tehdy, je-li platnost převodního jednání po zákonu nebo podle vůle stran podmíněna zřízením písemné smlouvy.

(Nález ze dne 7. listopadu 1930 č. 17.151.)

Prejudikatura: Boh. A 7236/28.

Věc: Město P. proti župnímu úřadu v Košicích o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem starosty města P. z 22. dubna 1924 vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti z převodu nemovitostí smlouvou trhovou sjednanou mezi Jánovou K. a manžely K. Smlouva byla podepsána dne 16. prosince 1921 prodávatelkou K. a 24. listopadu 1922 kupci manžely K. Když tento plat. rozkaz byl v pořadí instancí zrušen, byla dávka po provedeném řízení znovu předepsána plat. rozkazem z 19. ledna 1927. Také tento plat. rozkaz byl na odvolání prodávatelky v pořadí instancí okr. úřadem zrušen, což župní úřad nař. rozhodnutím potvrdil, poněvadž podle § 1 vzor. prav. se vyměřuje dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí a převod nastává dnem, kdy právní jednání, třeba i jen ústní, převod uskutečňující bylo pravoplatně ukončeno; z toho plyne, že jen právní jednání, které je titulem pro převod, může býti předmětem dávky, ne však právní akt, kterým byla dána právnímu jednání již uskutečněnému určitá forma sepsáním listiny o něm. V daném případě výsledkem svědků pod přísahou bylo dokázáno, že převod ústním jednáním byl již dne 16. prosince 1921 uskutečněn, a kdyžtž nepodléhal schválení, byl tímto dnem pravoplatně ukončen. Vzhledem k tomu, že pravidla o dávce, vydaná vl. nař. č. 143/22, vstoupila v platnost teprve dnem 23. května 1922, je zřejmé, že pro nedostatek právního podkladu převod uskutečněný před uvedenou dobou nemůže podléhati dávce.

O stížnosti obce nss uvážil:

Stížnost nepopírá skutkového předpokladu nař. rozhodnutí, jež opírajíc se o výpovědi slyšených svědků vzalo za prokázáno, že sporný převod byl již dne 16. prosince 1921 ústním právním jednáním uskutečněn, nýbrž brojí jen proti právnímu názoru žal. úřadu, dovozujíc v podstatě, že ustanovení odst. 3 § 1 dávk. pravidel má na mysli pouze převody, které se staly výhradně ústně, kdežto byla-li o převodu